

Egy hang a tó fölött

Meddig a szárazföld, honnan a víz? Hold menyasszonya, csilagköves gyűrűvel léptem a partját emésztő tóba. A felszín pára csendesítette. Hallgattam a szóra, s hagytam sodortatni magam, karjaim felváltó uszonyaim lustán lebegtetve.

Kifelé jövet csak meg kellett rázni az irhám, s a pikkelyek kemény vízcseppjei leperegtek rólam, lehettem megint ember.

De micsoda menyasszony az, aki gyűrűjét, mint egy utolsó tempót, egy tóba veszejti? Ha meg se halnak nem vagyok állhatatos, se asszonynak, legjobb lesz egy szúnyogoktól körülzümögött vilánykörtévé válnom a póznán.

Párok andalogtak pazarló fényem alatt, és hajléktalanok kerestek meghittséget. Igazságot szolgáltatam kinek javára, kinek ellenére.

Meddig a szándék, honnan a tett? Mára, amikor már nem kívántam más-más alakban testesülni, alaposan átváltoztam. Egyik nap lenge lány, másik nap javakorabeli nő. Arcom, mint az esőverte tó, szemeim sápadt villanyfénye pedig egy regényoldalon, hol a nyomtatott sorokra lombárnyék vetül. Ez lenne hát az életem? S egy hang a tó fölött.

Szeged

Czilczer Olga